

osztotta meg gondolatait a nagyjérdeművel a tankönyv-kérdésről. A közönséget megosztotta a kérdéseivel: Mi a jobb? Az 'egy-tankönyv'-rendszer volt az? Vagy a mai állapot? Közösen megállapítottuk, hogy e témakör alapos végiggondolására érdemes megszervezni egy újabb konferenciánapot.

Kenyéri Katalin, az OKM Könyvtári Osztályának munkatársa elmondta, hogy a könyvtárhasználat joga mindenkit megillet, gyakorlását a könyvtári ellátás rendszere biztosítja. Az ODR-rendszer használatára biztatta az iskolai könyvtárakat, hisz a rendszer napról napra fejlődik, a cél nem más, mint egy jól működő lelőhely-nyilvántartás kiterjesztése az iskolai könyvtárakra, hisz a jövő érdekében munkálkodunk mindannyian, a könyvtáros és az olvasó pedig akkor elégedett, ha a megfelelő csatornán keresztül megtalálja a keresett információt.

Fiatal, lendületes kolléganő számolt be napi munkájáról. Igazi „vadász-szenvedélyel” végzi napi teendőit a Mérei Intézet könyvtárosa, *Murányi Adrienn*. Mottója: 'Minden kérés kérés, amelyet gyorsan, bármilyen úton meg kell oldani, meg kell találni!' E munkafolyamat profi végzéséhez szükséges nagyfokú szervezőkészség, tudás, problémamegoldás, empátia és lelkesedés mind megvan a kolléganőben!

A konferencia vége felé közeledvén köszöntöttük a Bod Péter Könyvtárhasználati Verseny győzteseit, akik a fővárost képviselik az országos döntőn.

Záró gondolataiban Hock Zsuzsanna felhívta figyelmünket a Mérei Intézet programjaira, amelyek évek óta sikeresen működnek, újításokkal fűszerezve. Szólt a fővárosi iskolai könyvtárak elkészült helyzetelemzésén alapuló iskolai könyvtári stratégia alapvető elemeiről: a feldolgozott, megtisztított, rendezett könyvtárakról, amelyekben módszertanilag felkészült könyvtárostánárok várják a felhasználókat.

A fővárosi könyvtárostánárok egy remekül megszervezett, kiváló szakmai előadásokkal fűszerezett napon vehettek részt, amelyek remélhetőleg feltöltötték a résztvevőket. ■

Könyvtárató az iskolában

◆ Hock Zsuzsanna

Törökbálint dinamikus fejlődő település a főváros közelében. Új épületek kerülnek a régiók közé, mellé. Nemcsak lakó-, de középületek is. Modern közkönyvtára mellett valamennyi oktatási intézményében van iskolai könyvtár. A két könyvtártípus munkatársai kiválóan együttműködnek, s egyformán fontosak a település vezetői számára.

A Bálint Márton Általános Iskola és Gimnázium könyvtárosainak van mit megírniuk a könyvtár történetéről. Önálló kis épület földszintjén, a főépülettől egy forgalmas közúttal elválasztva szolgálta az oktatást éveken keresztül.

A változás az oktatási intézmény bővítésével egy időben indult el. A lapostetős épület beépítésével lehetőség nyílt arra, hogy az évek óta gondot okozó távolság könyvtár és iskola között megszűnjön. A könyvtár tere új óvodának adott helyet, így a könyvtári állomány dobozokban ideiglenes helyre költözött az elmúlt tanévben. A „szükséglakás”, a tornaterem szertára lehetővé tette, hogy a könyvtárostánárok szolgálják a felhasználókat, s tervezni tudják az új könyvtárat.

Az iskolai könyvtárak gyakran nyernek elhelyezést az alagsorban vagy a padlástérben. Ezért amikor *Mericsné Várhelyi Éva* örömmel újságolta, hogy a könyvtár hamarosan megnyílik a tetőtérben, bizony megijedtem.

Az iskolai könyvtár átadó ünnepségére 2010. március 5-én került sor. Az ünnepi megnyitóbeszédet *Turai István* polgármester tartotta, aki értő módon beszélt arról, miért is fontos az iskolában a könyvtár, mi célt szolgál. Méltatta a tervezőt, a kivitelezőt, az intézményvezető *Német Istvánt*.

Miközben Mericsné Várhelyi Éva megkért, hogy adjam át a Bod Péter Országos Könyvtárhasználati Verseny Pest megyei fordulóján első helyezést elért diákjának a jutalmat, arra gondoltam, milyen jó lenne egy díj a könyvtártámogató, oktatástámogató intézményvezetőnek, fenntartónak.

A diákok műsorában olyan alkotások szóltak meg, amelyeket a könyvtáratavóra maguk írtak. Az írások a könyvek, az olvasás és a könyvtár világáról szóltak: bármennyire hihetetlennek tűnik is, dicsérőleg, értéként tekintve e fogalmakra, tevékenységekre.

A megnyitón nemcsak az intézmény diákjai, tanárai, de a község könyvtáros közösségének képviselői is jelen voltak. Jó volt látni, hogy tiszta szívből együtt örülnek a könyvtár létrejöttének. A könyvtár berendezését az önkormányzat állta. Örömmel figyelhettük, ahogy a funkcionális terek – amelyek minden kis centiméternyi területet kihasználva, bámulatos leleményességgel jöttek létre – megtelnek olvasókkal. A tanári kutatómunkának éppúgy van tere, mint a legkisebbeknek.

Távozóban hallottam, amint a tanár kollégák mondják: „Nem baj, hogy itt maradtunk beszélgetni? Olyan ritkán találunk erre ilyen jó helyet...”

Kívánom, hogy mind többen érezzék ezt így az új iskolai könyvtárban! ■

Egy életmű koronája: a kronológia

Amint kézbe vehettem a külön-külön is, együtt pedig ugyancsak súlyos három kötetet, rögtön hozzáfogtam a vállalt recenzió, inkább méltatás megírásához. Azt tartom, hogy a mai közlési technológiák mellett semmi nem indokolhatja a több hónapos, (egy/fél/negyed)éves csúszást az ismertetésnél. Persze nem először találkoztam Gerő Gyula kronológiájával.

Gerő Gyula mióta „hajlamai(m)nak megfelelőleg” (Szabó Ervin) könyvtárosi pályára lépett, mindig a magyar könyvtárügy „sűrűsödési pontjain” tevékenykedett, ott, ahol a legfontosabb dolgok történtek, vagy ahonnan ezekre leginkább rá lehetett látni. Mélán soroljuk a magyar könyvtárosok legjobban értesültjei, legtöbbeket ismerői, a hazai könyvtári történések legjobb tudói közé. Ezek és kiváló kapcsolatai kortársaival, hozzájárultak ahhoz, hogy – bár Bereczky László közölte az első könyvtári kronológiát 1970-ben a Könyvtári Figyelőben – Gerő Gyula legyen a kronológiai munkálatok legfőbb szervezője és közreadója. (A mostani kiadványban gondosan összefoglalja a mű előzményeit, itt nincs szükség elsorolásukra. Ezért is kár volt elhallgatnia, hogy Somogy, Vas, Veszprém megyék kiadványban/évkönyvben már közöltek kronológiát az ő összeállításában, kipróbálásként.) Gerő Gyula olyan tulajdonságai kellettek a kronológiához, mint pl. a „megörökítő hajlam” (újságírói véna), a kitartó, néha a makacsságig menő, helyenként a rámenősséget súroló (ez túlzás, az ő finoman férfias jellemétől távol áll!) célratörés. Meg szorgalom, pontosság, szakértelem, körültekintés – még hosszan sorolhatnám.

Bereczky László közlésétől kezdve, beleértve a Gerő Gyula által a kronológiák közé okkal besorolt, a kitüntetett pályatársak adatait tartalmazó Könyvtári Figyelő különszámot és az említett megyei kiadványokat, az összes kronológiai jellegű adattárat lemásoltattam magamnak vagy megszereztem – és